

Salon mellem en Samling prustende og stønnende Mennesker og kunde ikke falde i Søvn. Tankerne vilde ikke hvile. Han følte, at der denne Nat fuldbyrdedes en længe forberedt aandelig Fødsel i ham. Det var, som om der i Mulm og Taage var ved at oplade sig en ny Verden for ham, hvortil han endnu kun daarligt kunde skimte Vejen. Hvad der laa bag ham, svandt hen i Intethed. I en gammel værkbruden Præstekones Lignelse havde der aabenbaret sig for ham en Kraft, mod hvilken selv en Cæsars Vælde nu syntes ham fattig og ringe, — en Kraft og Størhed i Lidelsen, i Forsagelse, i Opofrelse.

Han laa med Hænderne bag Hovedet og saae med vidtaabne Øjne ud i Halvmørket under en angstfuld Forudfølelse af de Sjælekampe, der forestod ham. Alligevel var han ikke nedslaaet. Til sin egen Forundring misundte han slet ikke de Mennesker, der laa rundt om ham og prustede og snorkede under Virkningen af en rolig Samvittigheds Sovedrik. Der var i hans vaagnende Anger og Smerte noget af det samme underfuldt betagende som i en fødende Kvindes Veer, der bebuder, at et nyt Liv er i Frembrud med nye Forhaabninger og nye Forjættelser.

I Daglysningen gik Per fraborde ved det første Landingssted i Fjordens Munding, hvor Skibet stoppede. Fra Toppen af en Banke fulgte han det med Øjnene paa dets langsomme Fart gennem Fjordens mange Krumninger i det milevide Engdrag — den samme Vej, ad hvilken han selv for otte Aar siden stævnede ud i Verden med et saa ungdommeligt Mod og saa sollyse Forhaabninger. Otte Aar! Og han havde jo virkelig haft „Lykken“ med sig. Han havde jo endda vundet det